

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

УПРАВНИ СУД

III-8 У 14649/16

Дана 30.11.2016.године

Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Зорице Китановић и Љиљане Максимовић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Томић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужилаца: А.А. из ..., ... бр. ..., Б.Б. из ..., ... бр. ..., В.В. из ..., ... бр. ..., Г.Г. из ..., ... бр. ..., Д.Д. из ..., ... бр. ..., Ђ.Ђ. из ..., ... бр. ..., Ж.Ж. из ..., ... бр. ..., З.З. из ..., ... бр. ..., И.И. из ..., ... бр. ..., Ј.Ј. из ..., ... бр. ..., К.К. из ..., ... бр. ..., Л.Л. из ..., ... бр. ..., Љ.Љ. из ..., ... бр. ..., М.М. из ..., ... бр. ..., Н.Н. из ..., ... бр. ..., Њ.Њ. из ..., ... бр. ..., О.О. из ..., ... бр. ..., П.П. из ..., ... бр. ..., Р.Р. из ..., ... бр. ..., С.С. из ..., ... бр. ..., Т.Т. из ..., ... бр. ..., Ћ.Ћ. из ..., ... бр. ..., У.У. из ..., ... бр. ..., Ф.Ф. из ..., ... бр. ..., Х.Х. из ..., ... бр. ..., Ц.Ц. из ..., ... бр. ..., Ч.Ч. из ..., ... бр. ..., Џ.Џ. из ..., ... бр. ..., Ш.Ш. из ..., ... бр. ..., А.А.1. из ..., ... бр. ..., Б.Б.1. из ..., ... бр. ..., В.В.1. из ..., ... бр. ..., Г.Г.1. из ..., ... бр. ..., Д.Д.1. из ..., ... бр. ..., Ђ.Ђ.1. из ..., ... бр. ..., Е.Е.1. из ..., ... бр. ..., Ж.Ж.1. из ..., ... бр. ..., З.З.1. из ..., ... бр. ..., И.И.1. из ..., ... бр. ..., Ј.Ј.1. из ..., ... бр. ..., К.К.1. из ..., ... бр. ..., Л.Л.1. из ..., ... бр. ..., Љ.Љ.1. из ..., ... бр. ..., М.М.1. из ..., ... бр. ..., Н.Н.1. из ..., ... бр. ..., Њ.Њ.1. из ..., ... бр. ..., О.О.1. из ..., ... бр. ..., П.П.1. из ..., ... бр. ..., Р.Р.1. из ..., ... бр. ..., С.С.1. из ..., ... бр. ..., Т.Т.1. из ..., ... бр. ..., Ћ.Ћ.1. из ..., ... бр. ..., У.У.1. из ..., ... бр. ..., Ф.Ф.1. из ..., ... бр. ..., Х.Х.1. из ..., ... бр. ..., Ц.Ц.1. из ..., ... бр. ..., Ч.Ч.1. из ..., ... бр. ..., Џ.Џ.1. из ..., ... бр. ..., Ш.Ш.1. из ..., ... бр. ..., А.А.2. из ..., ... бр. ..., Б.Б.2. из ..., ... бр. ..., В.В.2. из ..., ... бр. ..., Г.Г.2. из ..., ... бр. ..., Д.Д.2. из ..., ... бр. ..., Ђ.Ђ.2. из ..., ... бр. ..., Е.Е.2. из ..., ... бр. ..., Ж.Ж.2. из ..., ... бр. ..., З.З.2. из ..., ... бр. ..., И.И.2. из ..., ... бр. ..., Ј.Ј.2. из ..., ... бр. ..., К.К.2. из ..., ... бр. ..., Л.Л.2. из ..., ... бр. ..., Љ.Љ.2. из ..., ... бр. ..., М.М.2. из ..., ... бр. ..., Н.Н.2. из ..., ... бр. ..., Њ.Њ.2. из ..., ... бр. ..., О.О.2. из ..., ... бр. ..., П.П.2. из ..., ... бр. ..., Р.Р.2. из ..., ... бр. ..., С.С.2. из ..., ... бр. ..., Т.Т.2. из ..., ... бр. ..., Ћ.Ћ.2. из ..., ... бр. ..., У.У.2. из ..., ... бр. ..., Ф.Ф.2. из ..., ... бр. ..., Х.Х.2. из ..., ... бр. ..., Ц.Ц.2. из ..., ... бр. ..., Ч.Ч.2. из ..., ... бр. ..., Џ.Џ.2. из ..., ... бр. ..., Ш.Ш.2. из ..., ... бр. ..., А.А.3. из ..., ... бр. ..., Б.Б.3. из ..., ... бр. ..., В.В.3. из ..., ... бр. ..., Г.Г.3. из ..., ... бр. ..., Д.Д.3. из ..., ... бр. ..., Ђ.Ђ.3. из ..., ... бр. ..., Е.Е.3. из ..., ... бр. ..., Ж.Ж.3. из ..., ... бр. ..., З.З.3. из ..., ... бр. ..., И.И.3. из ..., ... бр. ..., Ј.Ј.3. из ..., ... бр. ..., К.К.3. из ..., ... бр. ..., Л.Л.3. из ..., ... бр. ..., Љ.Љ.3. из ..., ... бр. ..., М.М.3. из ..., ... бр. ..., Н.Н.3. из ..., ... бр. ..., Њ.Њ.3. из ..., ... бр. ..., О.О.3. из ..., ... бр. ..., П.П.3. из ..., ... бр. ..., Р.Р.3. из ..., ... бр. ..., С.С.3. из ..., ... бр. ..., Т.Т.3. из ..., ... бр. ..., Ћ.Ћ.3. из ..., ... бр. ..., У.У.3. из ..., ... бр. ..., Ф.Ф.3. из ..., ... бр. ..., Х.Х.3. из ..., ... бр. ..., Ц.Ц.3. из ..., ... бр. ..., Ч.Ч.3. из ..., ... бр. ..., Џ.Џ.3. из ..., ... бр. ..., Ш.Ш.3. из ..., ... бр. ..., А.А.4. из ..., ... бр. ..., Б.Б.4. из ..., ... бр. ..., В.В.4. из ..., ... бр. ..., Г.Г.4. из ..., ... бр. ..., Д.Д.4. из ..., ... бр. ..., Ђ.Ђ.4. из ..., ... бр. ..., Е.Е.4. из ..., ... бр. ..., Ж.Ж.4. из ..., ... бр. ..., З.З.4. из ..., ... бр. ..., И.И.4. из ..., ... бр. ..., Ј.Ј.4. из ..., ... бр. ..., К.К.4. из ..., ... бр. ..., Л.Л.4. из ..., ... бр. ..., Љ.Љ.4. из ..., ... бр. ..., М.М.4. из ..., ... бр. ..., Н.Н.4. из ..., ... бр. ..., Њ.Њ.4. из ..., ... бр. ..., О.О.4. из ..., ...

бр. ..., П.П.4. из ..., ... бр. ..., Р.Р.4. из ..., ... бр. ..., С.С.4. из ..., ... бр. ..., Т.Т.4. из ..., ... бр. ..., Ђ.Ђ.4. из ..., ... бр. ..., У.У.4. из ..., ... бр. ..., које заступа адвокат Јасмина Михајловић из Ваљева, Карађорђева бр. 117 – 121, поднетој против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништења решења, број: број: 120-01-829/2012-01 од 14.11.2014. године, у извршењу одлуке Уставног суда Уж. бр. 5070/2014 од 29.09.2016. године, у предмету признавања права на исплату додатака на плату, у нејавној седници већа, одржаној дана 30.11.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, број: 120-01-829/2012-01 од 14.11.2014. године и **ВРАЋА** предмет туженом органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Жалбена комисија Владе Републике Србије, да тужиоцима, ближе наведеним у уводу пресуде, накнади трошкове управног спора у износу од 23 870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужилаца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије – Полицијске управе у Шапцу број ... од од 03.10.2012.године, којим је одбијен, као неоснован, захтев тужилаца за исплату додатка на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу.

У тужби којом су покренули управни спор тужиоци, преко пуномоћника, оспоравају законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводе да тужени орган уопште није утврђивао чињенично стање, није ни рачунао да ли тужиоци имају прековремене сате рада, рада на дан празника, ни рада ноћу, да ли су донета решења о прерасподели и колики је укупан фонд радних сати тужилаца, због чега је чињенично стање непотпуно утврђено. По схватању тужилаца, тужени орган је погрешно применио материјално право јер налази да су појединачним решењима првостепеног органа о одређивању коефицијената за обрачун и исплату плата, у периоду за који тужиоци потражују исплату додатака на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу, остварили право на увећање основног коефицијента и то не мање од 30% на месечном нивоу. Међутим, Правилницима о платама радника Министарства унутрашњих послова, на које се позива тужени, утврђује се да запослени имају право на коефицијент који се одређује према платној групи или платном разреду(чл.2.), увећање на тај коефицијент по основу посебних услова рада, тежине и природе послова и задатака (чл.3.) а не по основу додатака на плату, како то истиче тужени. Тужиоци сматрају да додаци за прековремени рад, рад на дан државног и верског празника и рад ноћу, не могу бити саставни део коефицијента јер зависе од конкретно обављеног посла, односно временаведеног на раду и не раде сви запослени прековремено, на дан празника и ноћу. Посебно истичу да тужени орган у образложењу оспореног решења наводи да су тужиоци остварили увећање коефицијента у односу на запослене који не обављају исти посао као тужиоци, немају исти основни коефицијент, исту сложеност и одговорност, немају увећање за чин

односно звање, већ само, како се наводи, исти степен стручне спреме. Тужиоци, међутим, сматрају да се на њих могу и морају применити општи радно-правни прописи који се примењују на државне службенике, с обзиром да је Закон о полицији предвидео мања права и неповољније услове за запослене од општег Закона који регулише радне односе у државним органима као и да су Окружни суд у Ваљеву и Чачку, Основни и Апелациони суд у Крагујевцу, у више десетина предмета заузели став да радницима МУП-а припадају спорни додаци на плату. Указују да је и Уставни суд у својим одлукама Уж-1530/08 од 21.01.2010. године, Уж-292/08 од 17.03.2010. године, Уж-97/08 од 16.04.2010. године, заузео став да припадници полиције имају право на исплату зараде по основу прековременог рада, ноћног рада и рада у дане државних и верских празника који су нерадни дани. Предложили су да суд сам реши ову управну ствар тако што ће тужбу уважити, поништити оспорено решење и тужени обавезе да тужиоцима исплати додатке на плату за период од 08.08.2003.-08.08.2006.године, у износима утврђеним вештачењем у року од 8 дана од дана пријема пресуде као и да обавезе тужени орган да тужиоцима плати на име трошкова поступка износ од по 22.500,00 динара на име састава тужбе и поднесака, као и таксе на тужбу и одлуку по ТТ.

У одговору на поднету тужбу, тужени орган је остао при разлозима из оспореног решења и предложио је да се тужба одбије као неоснована.

Правоснажном пресудом Управног суда, Одељење у Новом Саду III-26 У. 17147/12 од 15.05.2014. године, одбијена је тужба тужиоца поднета против Жалбене комисије Владе Републике Србије, број ... од 14.11.2012. године.

Против наведене правоснажне пресуде Управног суда, тужилац Зоран Радовановић Уставном суду изјавио је уставну жалбу.

Уставни суд је у одлуци Уж. 5070/2014 од 29.09.2016. године, у ставу 1. изреке усвојио уставну жалбу А.А. и утврдио да је пресудом Управног суд, Одељења у Новом Саду У. 17147/12 од 15.05.2014.године, подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење зајамечно одредбама члана 32. став 1. Устава Републике Србије, а у ставу 2. изреке,поништена је пресуда Управног суда – Одељења у Новом Саду У. 17147/12 од 15.05.2014. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца поднетој против решења Жалбене комисије Владе број: ... од 14.11.2012. године, и у ставу 3. изреке констатовано је да одлука из тачке 2. има правно дејство и према лицима која нису поднела уставну жалбу против пресуде Управног суда – Одељења у Новом Саду У. 17147/12 од 15.05.2014. године, а налазе се у истој правној ситуацији, сагласно одредби члана 87. Закона о Уставном суду.

У образложењу одлуке позвао се на разлоге дате у образложењу одлуке Уставног суда Уж. 2188/2013 од 25.02.2016. године.

У образложењу одлуке Уставног суда Уж. 2188/2013 од 25.02.2016. године, Уставни суд је оценио да се образложење оспорене пресуде темељи на уставноправно неприхватљивом тумачењу прописа који су од значаја за решавање ове правне ствари, с обзиром на то да је Управни суд, прихватајући оцену органа који су водили управни поступак, период за који подносиоци потражују исплату предметних додатака на плату посматрао интегрално, не разликујући адекватно период важења Закона о унутрашњим пословима од периода важења Закона о полицији. Даље је навео да је у управном поступку који је претходио управном спору утврђена разлика коефицијента и плате подносилаца у односу на коефицијент и плату упоредног радника, који нема предметних нередовности у раду, за целокупан период и да је било неопходно раздвојити време у коме се примњивао правни режим Закона о унутрашњим

пословим и време у коме се примењивао правни режим Закона о полицији, управо због описане различитости правних режима у оквиру којих је плата полицијских службеника била обрачунавана и исплаћивана.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и опште обавезујуће.

Чланом 171. Устава утврђено је: свако је дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1.); Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.); извршење одлука Уставног суда уређује се законом.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о Уставном суду ("Службени гласник РС", број 109/07 и 99/11), прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице дужни да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице, утврђене повреде или ускраћивања зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољена подносиоца.

Након оцене навода, тужбе, одговора на тужбу, као и списка ове управне ствари, решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу одредбе члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр.111/09), испитијући законитост оспореног решења, у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Законом о унутрашњим пословима („Службени гласник РС“ бр. 44/91 ... 106/03), који је, поред осталог, уређивао и питања из области радних односа запослених у Министарству унутрашњих послова, укључујући и плате и накнаде радника тог министарства, било је прописано: да се на раднике Министарства унутрашњих послова примењују прописи о државној управи, радним односима, здравственом, пензијском и инвалидском осигурању и образовању, ако овим законом није другачије одређено (члан 32.); да се због посебних услова рада, тежине и природе задатака и послова, овлашћеним службеним лицима и радницима на одређеним дужностима обезбеђују за најмање 30% увећана средства за плате у односу на средства која се обезбеђују за остале раднике Министарства унутрашњих послова и раднике других министарстава (члан 47. став 1.); да се звање, напредовање, плате и накнаде овлашћених службених лица и радника на одређеним дужностима и друга питања из радних односа уређују прописом министра у складу са законом (члан 48.).

Одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01), које су се примењивале на постављена и запослена лица у министарствима до 01.01.2007. године, када је почео да се примењује Закон о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“ бр. 62/06 ... 101/07), било је прописано: да се плате изабраних, именованих и постављених лица из члана 1. овог закона, утврђују на основу основице за обрачун плата, коефицијента који се множи основицом, додатка на плату и обавеза које запослени плаћа по основу пореза

и доприноса за обавезно социјално осигурање, у складу са законом (члан 2.); да основицу за обрачун плата уређује Влада, осим за председника Републике, народне посланике и именована, постављена и запослена лица у службама председника Републике и Народне скупштине Републике Србије (члан 3. став 1.); да коефицијент изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спремност и да коефицијент садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току дана и регреса за коришћење годишњег одмора (члан 4.).

Одредбом члана 5. овог закона било је прописано да додатак на плату, између осталог, припада за дежурство и друге случајеве рада дужег од пуног радног времена одређене прописима (прековремени рад), рад на дан државног и верског празника и рад ноћу (између 22,00 и 06,00 часова наредног дана), ако такав рад није вреднован при утврђивању коефицијента, као и да се додатак на плату обрачунава и исплаћује у висини утврђеној општим колективним уговором (став 1. тачка 2), 3) и 5) и став 2.).

Закон о унутрашњим пословима је престао да важи 29.11.2005. године, ступањем на снагу Закона о полицији („Службени гласник РС“ бр. 101/05). Одредбама Закона о полицији, уређена су, поред осталог и питања начина утврђивања плата и коефицијената за обрачун плата полицијских службеника и других запослених у Министарству унутрашњих послова.

Према одредби члана 146. став 1. Закона о полицији, полицијски службеници и други запослени у министарству имају право на плату која се састоји од основице коју утврђује Влада, и основног и додатног коефицијента у односу на звање, посебне услове рада, опасност, одговорност и сложеност послова. Члан 147. истог закона прописује: да се због посебних услова рада, опасности по живот и здравље, одговорности, тежине и природе послова, рада на дан празника који је нерадан дан, ноћног рада, рада у сменама, прековременог рада, дежурстава, приправности и других видова нередовности у раду, запосленима у министарству могу утврдити коефицијенти за обрачун плате који су од 30% до 50% номинално већи од коефицијената за друге државне службенике, а у висини масе средстава потребних за исплату додатних коефицијената из члана 146. овог закона (став 1.); да се на права и обавезе проистекле из напред наведених посебних услова рада не примењују одредбе општих радно-правних прописа о увећању заради (став 3.). Прелазним и завршним одредбама Закона о полицији је прописано: да до доношења акта о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у министарству у складу са овим законом и решења о распоређивању на радно место у складу са тим актом или доношења другог решења у складу са овим законом, запослени у министарству на дан ступања на снагу овог закона, настављају да раде на истим радним местима и задржавају чинове, односно звања и плате према досадашњим прописима и другим актима (члан 194.); да ће се акт о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места и решења из члана 194. овог закона донети у року од годину дана од дана ступања на снагу овог закона (члан 195.).

Правилником о платама радника Министарства унутрашњих послова од 05.04.1996. године, било је прописано да се запосленима у Министарству унутрашњих послова висина коефицијента за послове радног места увећава за 30%, као и да имају право на додатни коефицијент на основу звања, односно чина који запослени има.

Правилником о платама радника МУП 01 број: 15070/05 од 28. новембра 2005. године, који је донет на основу члана 48. Закона о унутрашњим пословима и члана 10. Закона о платама у државним и јавним службама, који се примењивао од

обрачуна и исплате плате за децембар 2005. године, била је прописано: да се у оквиру платних група и платних разреда, за послове радног места, утврђује висина коефицијента (члан 2.); да се висина коефицијента за послове радног места утврђена у члану 2. овог Правилника, увећава за 30% (члан 3.); да се због посебних услова, тежине и природе задатака и послова утврђује додатни коефицијенти (члан 5.).

Правилником о платама запослених у МУП-у СТ 01 СТР. Пов. број: 4908/06-4 од 26. јуна 2006. године, који се примењивао на обрачун и исплату плате почев од јула 2006. године, прописано је: да се овим Правилником, у складу са законом и колективним уговором, уређују плате запослених у МУП-у, утврђивање висине коефицијента, као и појединачно месечно умањење, односно увећање коефицијента (члан 1.); да су коефицијенти из члана 1. овог Правилника основни и додатни, да се основни коефицијент утврђује за послове радног места, а додатни коефицијент се утврђује у односу на послове радног места, посебне услове рада, одговорност и сложеност послова, као и звање, односно чин (члан 2.) став 1., 2. и 3.). Чланом 3. Правилника су утврђени основни коефицијенти у оквиру 33. платна разреда, тако да сваки од платних разреда има одређену висину коефицијента која је утврђена самим Правилником, и то основни коефицијент радног места, док је чланом 4. прописано да су платни разреди, односно основни коефицијенти додатни коефицијенти за радна места у МУП-у утврђени у прилогу које је одштампано уз овај Правилник и чини његов саствни део (у табели који чини описани прилог на свим радним местима поред основног коефицијента одређених и додатних коефицијент). Чланом 7. Правилника утврђени су додатни коефицијенти за звање, односно чин.

Из списка предмета произлази да су тужиоци поднели првостепеном органу захтев за исплату додатка на плату на име прековременог рада и рада на дан државног и верског празника и рад ноћу, а да је првостепеним решењем њихов захтев одбијен као неоснован, како је то наведено у диспозитиву решења. У образложењу првостепеног решења наведено је да је захтев тужилаца за исплату накнаде на име прековременог рада и рада на дан државног и верског празника, неоснован, из разлога што су тужиоци остварили право на увећање зараде у смислу члана 47. Закона о унутрашњим пословима ("Службени гласник РС", бр.44/91...106/03), а у вези члана 146. став 1. и члана 147. став 1. и 3. Закона о полицији ("Службени гласник РС", бр.101/05), јер им је коефицијент плате увећан због услова рада, тежине, природе посла, задатака и посла који обављају, а што укључује и рад на дан празника, ноћни рад, рад у сменама, прековремени рад, дежурства, приправност и друге видове нередовности у раду, те да стога немају право на исплату додатка на плату због посебних услова рада и дужине временаведеног на раду. У проведеном поступку првостепени орган је утврдио да су тужиоци зараду остварили на основу коефицијената, како је то ближе образложено у решењу првостепеног органа, упоређивањем коефицијената са коефицијентом упоредних радника и то А.А.5., Б.Б.5., В.В.5., Г.Г.5. , Д.Д.5. Упоређујући наведене коефицијенте плате закључено је да је решењима начелника Управе при одређивању коефицијената за обрачун и исплату плате тужиоцима правилно утврђен коефицијент плате у складу са одредбама наведених Правилника, односно да су исти у периоду за који потражују исплату додатка на плату по основу прековременог рада, рад на дан државног и верског празника и рад ноћу, већ остварили право на увећање основног коефицијента и то не мање од 30% на месечном нивоу.

Одлучујући о жалби тужилаца изјављеној против наведеног решења

првостепеног органа, Жалбена комисија Владе Републике Србије је, прихватајући наведене разлоге, оценила да је то решење правилно и у свему на закону засновано, да је првостепени орган у образложењу ожалбоног решења детаљно образложио висину коефицијента тужилаца по правилнику, упоређујући их са коефицијентом плате запосленог који има исти степен стручне спреме, а ради на пословима радног места који нема додатак на плату за прековремени рад, рад на дан државног и верског празника и рад ноћу, из чега тужени орган закључује да су тужиоци за период за који потражују исплату додатка на плату, већ остварили право на увећање коефицијента и то не мање од 30% на месечном нивоу, у складу са прописима на које се првостепени орган позвао. Тужени орган је нашао да су тужиоци већ остварили право на увећање зараде по основу посебних услова рада, што укључује и сва одступања од прописане редовности рада у погледу дужине и времена његовог вршења, у смислу Закона о полицији, те да је решење првостепеног органа засновано на правилној примени материјалног права. Тужени орган је такође указао да се у списима предмета налазе и појединачна решења из којих би се могло утврдити да су тужиоци остварили право на коефицијенте који су 30 до 50% номинално већи од коефицијената за друге полицијске службенике са којима је вршено упоређивање, због чега је жалба тужилаца одбијена.

По оцени Управног суда, образложење решења туженог органа се не може прихватити као ваљано. Ово због тога што се захтев тужилаца односи на период од 08.08.2003. године до 08.08.2006. године у ком периоду је био на снази Закон о унутрашњим пословима (“Службени гласник РС”, бр. 44/91, 79/91 и 54/96), а након тога Закон о полицији (“Службени гласник РС”, бр. 101/05), те да је све до 01.01.2007. године био на снази Закон о платама у државним органима и јавним службама (“Службени гласник РС”, бр. 34/01 и 62/06), као и Правилник о правима радника Министарства унутрашњих послова Ст 09 стр.пов.бр. ... од 05.04.1996. године... 01 стр.повр.бр. ... од 14.05.2001. године, који је важио до ступања на снагу Закона о полицији, а на основу тог закона је донет Правилник о платама радника Министарства унутрашњих послова Ст 09 стр.пов.бр. ... од 28.11.2005. године и Ст 09 стр.пов.бр. ... од 13.06.2006. године, који у утуженом периоду различито регулишу питање исплате увећане зараде по основу прековременог рада, ноћног рада и рада у дане празника који су нерадни. Уставни суд у пресуди Уж. 3218/10 од 20.06.2012. године, као и у већем броју других одлука и Врховни касациони суд заузели су став да полицајци и овлашћена службена лица за време важења Закона о унутрашњим пословима до ступања на снагу Правилника о платама од 26.06.2006. године, имају право на увећану плату због такозване “нередовности” (државни и верски празник, рад ноћу, сменски рад и прековремени рад), у складу са чланом 5. Закона о платама у државним органима и јавним службама, Општег колективног уговора и члана 108. вежећег Закона о раду, као и да наведена лица у периоду од 26.06.2006. године до примене измењеног Закона о полицији (2011. године) немају право на увећање плате по основу нередовности, ако је њихова плата увећана од 30 до 50% у односу на друге државне службенике. Из утврђеног чињеничног стања и садржине списима приложених појединачних решења о одређивању коефицијената за обрачун и исплату плата тужилаца не може се закључити да ли је тужиоцима утврђен коефицијент у складу са одредбама цитираног Правилника о платама, нити да су тужиоци за утужени период остварили право на увећање основног коефицијента и то за не мање од 30% како тужени орган погрешно закључује. Првостепени орган утврђује проценат повећања плате тужилаца упоређивањем са платом запосленог на радном месту дактилографски и административно-технички

послови, противно садржини члана 147. Закона о полицији према којој упоредни радник по правилу треба да буде полицајац који нема статус овлашћеног службеног лица, а има исту стручну спрему, или у случају да је свим полицајцима признат статус овлашћеног службеног лица када се упоређивање може извршити са другим државним службеником истог степена стручне спреме.

Дакле, по оцени Управног суда, противно одредби члана 235. у вези члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/2010), тужени орган није дао јасне разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Стога је у поновном поступку потребно отклонити наведену повреду правила поступка и донети ново, на закону засновано решење, имајући у виду да у смислу цитираних прописа полицајцима и овлашћеним службеним лицима припада право на увећању зараду до 20.06.2006. године, без обзира да ли су добили увећање од 30% а после тог периода имају право ако нису добили увећање основне плате што је потребно на несумњив начин утврдити за сваког тужиоца појединачно.

Суд није прихватио захтев тужилаца за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције, будући да су утврђене повреде правила поступка од стране туженог органа, које мора отклонити тај орган. Осим тога, суд није одржао усмену јавну расправу, нити је сам утврђивао чињенично стање, те није постојала ни законска обавеза да одлучи у спору пуне јурисдикције.

На основу изнетих разлога, ценећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву, применом одредби члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), с тим што је тужени орган везан премедбама суда у погледу поступка, у смислу одредбе члана 69. став 2. истог Закона.

Имајући у виду да је тужба уважена, суд је применом одредби члана 67. и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011 и 55/2014), обавезао туженог да тужиоцима на име накнаде трошкова управног 22.500,00 динара сагласно Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 129/07, 53/10 и 15/2012), за таксу на тужбу износ од 390,00 динара и за таксу на пресуду износ од 980,00 динара, укупно 23.870,00 динара.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 30.11.2016. године, III-8 У 14649/16

Записничар
Снежана Томић,с.р.

Председник већа – судија
Биљана Тамбурковски Баковић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП/РР